

Українська мелодія

Євген Гребінка

"Ні, мамо, не можна нелюба любити,
Нещасная доля із нелюбом жить.
Ох, тяжко, ох, важко з ним річ розмовляти,
Хай лучче я буду весь вік діловати!"

"Хіба ж ти не бачиш, яка я стара?
Мені в домовину лягати пора.
Як очі закрию, що буде з тобою?
Останешся, доню, одна, сиротою!

А в світі якеє життя сироті?
І горе, і нужду терпітимеш ти.
Я, дочку пустивши, мовляв, на поталу,
Стогнуть під землею, як горлиця, стану".

"О мамо, голубко, не плач, не ридай,
Готуй рушники і хустки вишивай.
Нехай за нелюбом я щастя утрачу;
Ти будеш весела, одна я заплачу!"

Ген там, на могилі, хрест божий стоїть,
Під ним рано й вечір матуся квилить:
"О боже мій милий! Що я наробила!
Дочку, як схотіла, із світу згубила!"

1840